

8

Duchapřítomnost směnového předáka

Martin Líbal

„ACO je tady v okolí svou velikostí a platovými podmínkami raritou,“ říká Martin Líbal, který do firmy přišel před šesti a půl lety. Vyučený malíř-lakýrník předtím pracoval na pile ve Světlé nad Sázavou. Kvůli bydlení ale nakonec musel změnit zaměstnání. „V ACO pracoval můj otec a v době, kdy se stavěla zinkovna, hledala firma zaměstnance. Táta se dennodenně potkával s panem vedoucím, takže slovo dalo slovo a byl jsem tu,“ vzpomíná s úsměvem na tváři.

Ve společnosti začínal jako galvanizér-zinkář, přímo u zinkovací vany. Propracoval se až na pozici směnového předáka. Na starosti má předávání směn, komunikaci se zákazníky a v neposlední řadě řízení kolektivu, aby se

zakázky plnily v termínech. Zároveň je ale živým důkazem, jak se z obyčejného člověka může stát hrdina. Ten den začal jako každý jiný, ale odpoledne se změnil v drama. Přijel řídit s materiálem od jednoho ze zákazníků a Martin Líbal tak, jak má v popisu práce, složil materiál. Zároveň měl řídič odvézt zpět materiál již pozinkovaný.

„Na auto jsem nakládal ještěrkou bednu. Řidič si stoupl na korbu a ukazoval mi, kam ji mám umístit.“ Jenže najednou zakopl a zmizel mu z očí. Překvapený Martin Líbal rychle odstavil vozík a běžel se podívat na druhou stranu auta, co se stalo.

„Viděl jsem řídiče na zemi, nemohl popadnout dech, spíše chrčel,“ vypráví. Pak si všiml,

že má zapadlý jazyk. Řidiče umístil do stabilizované polohy a rukou se mu podařilo uvolnit dýchací cesty. „Pak jsem si vzpomněl, že nám v autošcole říkali, že se to nemá dělat rukama, abychom nepřišli o prsty. Jenže v té rychlosti člověk nic nevnímá,“ dodává s nadhledem.

Když muž začal komunikovat, zavolal záchranku. Duchaplně volal i na vrátnici, aby měli doktoři volný průjezd. „Všechno dobře dopadlo. Potkáváme se dodnes, stále sem jezdí jako řídič. Na korbu už ale raději neleze,“ směje se.